

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 3-7: Komedier

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 3-7: Komedier", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 3-7: Komedier*, udg. af F. J. Billeskov Jansen , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 118. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holb05val-shoot-idm140203110173504/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 3-7: Komedier

MELAMPE

Lucilia! din Fryd ey vared for dig længe.

LUCILIA.

Saa ofte skeer, naar to forliges ikke kand,
At det som trættes om tilfalder tredie Mand.
Slig Mord at smerte mig, jeg tilstaaer og bekiender,
Dog glæder mig, at dig ey Byttet faldt i Hænder.

PHILOCYNE.

Den samme Trøst er og for mig, Lucilia!
At dig din Øyens Lyst med Magt blev taget fra.
Thi end hvor meget jeg Melampe elsket haver,
Hvor meget end dens Mord mit ynksom Hjerter gnaver,
Jeg heller deraf seer den eene blodig Deel,
End at udí dit Skiod den skulde ligge heel.
Hvor stor Forliisen er, jeg dog har vundet dette,
At du blev revsed for din u-rættfærdig Trætte,
For du foragtet har din Moders Testament
Og mod din Søster dig af Rænker har betient.
Men hvad er det for Lyd? en Traur-Musik jeg hører.
Ach Himmell nu igien min Faders Grav sig rører.
Jeg frygter, det som før af Graven sig har reyst,
Opstaaer nu atter; Vist, det er den samme Geist.

SCEN. 9.

GEISTEN *staaer op ved en sagte Musik, de andre hænger imidlertid med Hovederne.*

Vanskabte Sostre, hør, hvad jeg vil eder siige:
Pandolfus gjorde ræt, hvis eder han tillige
Opoffret havde med det samme blodig Sverd;
Enhver af eder var ey anden Skiæbne værd,
Som efter andens Liv for ingen Ting har tragtet,
Det som meest helligt i Naturen er, foragtet.
Han Twistens Æble ræt af Hænder eder rev,
En hellig Iver ham til saadan Gierning drev.
I Furier! jeg bør saaledes eder nævne,
I endnu pukke tør, og pønser paa at hævne
En ædel Gierning, som Pandolfus haver gjort;
I saadan Broders Dyd tør end afmale sort,

ACTUS V. SCENÆ 9.-10.

Førliebte Beylere mod eders Broder ægge,
Den allerstørste Synd til andre Synder legge,
Den at udrødde, som er Huset's Øyesteen
Og paa vor Stamme-Træ den eenest blomstrend' Green.
Det synes ligesom I begge bange ere,
At eders Lige man i Skrifter skal citere;
Det synes ligesom at af Ærgierighed
I blant Misdædere vil have første Sted,
At naar man nævner een og anden grov Misdæder,
Den ey skal kunde staae i Classe, Rang med eder,
At Messalinæ Navn skal døe og undergaae,
Og en Cæsonia ey meer skal tænkes paa,
At Belides I vil af første Classe støde,
Ja Eryphila selv at gaae tilside nøde,
Og at en Tyndaris, Xantippe, Delila
Mod Philocyne og mod en Lucilia
Ey meer maa regnes, saa at disse ingen Lige
I Ondskab have maa, men alle maa dem vige,
At udi Asien, Ægypten, Grækenland
Et Monstrum ey er fød som udi dette Land.
Omvender eder, og sligt Had af Hiertet rødder,
Gaaer, kaster eder for den ædle Broders Fødder,
Gaaer, kysser paa den Haand, som Luen slukket har,
Der dæmpet haver det, som Ildens Tønder var.
Hvis I fremturer meer og Hierterne forhærde,
Da eder denne Geist skal Dag og Nat forfærde:
Hvor I end reyser hen, paa hvilken Sted I boe,
Jeg eder plage vil og aldrig give Roe.
Herpaa spilles igien, og Geisten synker ned.

SCEN. 10.

De andre.

LUCILIA.

Vor Synd og Ondskab nu jeg udi Hiertet kiender,
Fra forrig Daarlighed med Ruelse mig vender.
Forlad, O Polidor! see jeg mig kaster ned
For eders Fødder, mig tilbeder Miskundhed;